

คาถาพระปัจเจกโพธิ์โปรดสัตว์

ตั้ง “นะโม” ๓ จบ

พระคาถาบทนำว่าครั้งเดียว

พุทธะ มะอะอุ นะโมพุทธายะ

พระคาถาพระปัจเจกโพธิ์โปรดสัตว์ ว่าดังนี้

*“วิระทะโย วิระโคนายโธ วิระหิงสา วิระกาสี วิระกาสี
วิระฉัตถิโย พุทธัสสะ มานีมมะ พุทธัสสะ อโหโหม”*

(อ่านว่า สะ-หฺวา-โหม)

พระคาถาของพระปัจเจกโพธิ์นี้ ท่านพระครูวิหารกิจจานุการ (หลวงพ่อบาน) สำนักวัดบางนมโค ต.บางนมโค อ.เสนา จ.พระนครศรีอยุธยา เป็นผู้ได้ไปเรียนมาจากครูฝั่ง เวลานั้นครูฝั่งอายุได้ ๕๕ ปี เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๒ ท่านเรียนมาแล้วได้ปฏิบัติเห็นผลมาก ถึงคนอื่น ๆ ที่ท่านให้เรียนต่อ นำเอาไปปฏิบัติตาม ก็ได้บังเกิดผลมาแล้วมากมาย

ผู้ที่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามพระคาถานี้ ต้องเป็นผู้ที่ใส่บาตรแก่พระภิกษุสงฆ์อยู่เสมอเป็นนิจ แม้แต่ ๑ องค์ ขึ้นไปทุกๆ วันมิได้ขาด รักษาศีล ๕ หรือศีล ๘ หมั่นสวดมนต์และว่าพระคาถานี้ ๓-๕-๗-๙ จบ เมื่อจะใส่บาตรให้ระลึกถึงพระรัตนตรัยก่อนแล้วจึงจบขันข้าว และให้ว่าพระคาถานี้ ๓-๕-๗-๙ จบ เมื่อใส่บาตรเสร็จแล้ว ให้ระลึกถึงพระรัตนตรัย คือ พระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ และพระปัจเจกโพธิ์ ครูฝั่ง อาจารย์เนียร ตลอดจนถึงพระครูวิหารกิจจานุการ (หลวงพ่อบาน) วัดบางนมโค เป็นที่สุด ขอให้จงมาโปรดข้าพเจ้าด้วย (หมายถึงผู้ที่กำลังปฏิบัติอยู่) แล้วหาน้ำที่สะอาดมารวดน้ำ เพื่ออุทิศส่วนบุญและกุศล ไปถึง ปู่-ย่า-ตา-ยาย-บิดามารดา และญาติมิตรสหายที่ล่วงลับไปแล้ว ตลอดถึงผู้ที่มีพระคุณทั้งหลาย เวลาทำบูชาพระสวดมนต์แล้ว ว่าพระคาถานี้ ๓-๕-๗-๙ จบ

และถ้าใครปฏิบัติตั้งแต่วันเป็นนิจจะมีลาภและความสุขความเจริญ เพราะท่านพระครูวิหารกิจจานุการ (หลวงพ่อบาน) วัดบางนมโค จะโปรดบุคคลทั่วไปทั้งหลายที่ยากจนขัดสน เพื่อให้พ้นทุกข์จากความอดอยาก แต่ท่านห้ามประพฤติกุศลชั่ว ต้องรักษาศีล ๒ ข้อ ที่สำคัญที่สุดให้ได้แน่นอนก่อนปฏิบัติพระคาถานี้คือ

๑. อทินนทาน เว้นจากการลักทรัพย์หรือหยิบฉวยสิ่งของที่เจ้าของเขาไม่อนุญาตมาเป็นสมบัติของตน

๒. เว้นจากการดื่มเสพสุรายาเมาทุกชนิด กับห้ามใช้ในทางมิจฉาชีพทุกชนิด และการพนันต่างๆ ด้วย ถ้าผู้ใดรักษาศีล ๕ ได้ทั้งหมดก็ยิ่งดี ผู้ใดประพฤติได้ดังนี้แล้ว จงปฏิบัติตามพระคาถาของพระปัจเจกโพธิ์ จะเห็นคุณในไม่ช้าเพียงเวลา ๖ เดือนก็ทราบได้ ถ้าใครทำนานๆ ได้หลายปีก็จะมีสุขยิ่งขึ้นไปทั้งชาตินี้ และชาติหน้า ใครได้ปฏิบัติตามจงกระทำใจของตนให้ผ่องแผ้ว ระลึกถึงพระรัตนตรัย และพระปัจเจกโพธิ์ให้เที่ยงแท้ (อย่าได้ระแวงหรือสงสัย) และให้สังเกตดูให้ละเอียดต่อไปนี้

คือให้ดวงข้าวสารที่เคยรับประทานเดือนหนึ่งหมดเปลืองเท่าไร ปฏิบัติพระคาถาพระปัจเจกโพธิ์ถึงเดือนหนึ่ง จะเหลือข้าวสารเท่าไร ปฏิบัติติดต่อกันทุก ๆ เดือนไป ข้าวสารจะหมดหรือลดน้อยลงเท่าไร ข้าวหุงสุกแล้วเหลือไว้มือหลัง และมือต่อ ๆ ไปจะไม่บูด และผู้ที่ตกข้าวเปลือก เมื่อจะขนเข้ายุ้งหรือพ้อม ดวงถึงแรกให้ว่าพระคาถานี้ ๓-๕-๗-๙ จบ ดวงถึงสุดท้ายให้ว่าพระคาถานี้ ๓-๕-๗-๙ จบ เช่นเดียวกัน แล้วให้จดไว้ว่ามีอยู่ที่

เกี่ยวกันบ้างก็ถึง ครั้นเมื่อจะขนออกจากขึงหรือพ้อมเพื่อการค้าขายหรือใช้เอง ดวงถึงแรกให้ว่าพระกาลานี้ก่อน ๓-๕-๗-๘ จบ ดวงถึงเมื่อจะเลิกก็ให้ว่าพระกาลานี้อีก ๓-๕-๗-๘ จบเหมือนกัน แล้วให้จดไว้ว่ามีกี่เกี่ยวกันบ้างก็ถึง ให้สังเกตว่าข้าวเปลือกจะตวงได้มากออกไปก็เกี่ยวกันบ้างก็ถึง ก็คงจะรู้สรรพคุณของพระกาลานี้ได้

ผู้ที่ทำนาเมื่อจะหว่านข้าวเปลือกนาอันไหน พันธุ์ข้าวเปลือกที่จะหว่านกำแรกก็ให้ว่าพระกาลานี้ ๓-๕-๗-๘ จบก่อน เมื่อหว่านข้าวหมดแล้วก็ให้ว่าพระกาลานี้อีก ๓-๕-๗-๘ จบ ข้าวจะงอกงาม แมลงและสัตว์ที่เป็นอันตรายกับต้นข้าวจะไม่รบกวนต้นข้าวเลย

ผู้ที่ทำการค้าขาย เวลาจะซื้อหรือเวลาจะขายก็ให้ว่าพระกาลานี้ ๓-๕-๗-๘ จบ ค้าขายจะมีกำไร ทรัพย์สินก็จะงอกงามผิดปกติ

ผู้ที่ทำราชการหรือทำงานรับจ้าง ทำนา ทำสวน ค้าขาย หรือเป็นแม่ครัวหุงข้าว ต้มแกงเป็นต้น เมื่อจะทำให้ว่าพระกาลานี้ก่อน ๓-๕-๗-๘ จบ

ผู้ใดทำได้เรียบร้อยดังกล่าวมาแล้วนี้ และปฏิบัติกรข้างต้นอย่าให้ขาดได้ จะเห็นคุณและมีลาภมาก จะมีของสิ่งไรอยู่ ใช้ไม่ค่อยหมดเปลืองเหมือนเช่นเคย มีแต่จะงอกงามเจริญยิ่งขึ้นไป จะทำนา ทำสวน รดน้ำพรวนดิน เพาะปลูก หรือซื้อขายสิ่งใดๆ ให้บูชาพระกาลานี้ก่อนทุกๆ ๓-๕-๗-๘ จบแรก และทุกๆ ๓-๕-๗-๘ จบหลัง

หรือถ้าจะถามพระกาลานี้เป็นการเสี่ยงทายก็ได้ การถามควรถามครั้งละ ๑ อย่าง อย่าถามหลายๆ อย่าง รวมกัน จะไม่เกิดผล ถ้าถามครั้งละอย่างจะได้ผลดี คือผู้ใดจะคิดทำอะไรดีไม่ดี ก็ให้บูชาพระกาลานี้ด้วยดอกไม้ธูป เทียน แล้วหักไม้วัดให้ยาวเสมอกับของคนพอดี แล้วจงอธิษฐานว่าสิ่งที่ตนนึกคิดอยู่ในเวลานี้ ตนจะทำเป็นผลสำเร็จดีงามแล้ว ขอให้ไม้วัดยาวออกไปกว่าคืบ ถ้าจะไม่เกิดผล ไม่ดีไม่งาม ขอให้ไม้วัดสั้นเข้ามาไม่ถึงคืบ ได้มีผู้ปฏิบัติเห็นผลจริงแล้วมาราย

ฉะนั้นจึงพิมพ์แจกในงานนี้เพื่อให้เป็นสาธารณประโยชน์ทั่วไป ถ้าใครทำเห็นผลพิสดารอย่างไรก็ขอให้บอกเล่ากันต่อไป ไปด้วยเพื่อบุญกุศล ในครัวเรือนหนึ่งควรเล่าบนพระกาลานี้ให้ได้ทุกๆ คนในครัวเรือนนั้น แล้วผลัดกันใส่บาตร ถ้าหากว่าใส่บาตรไม่ทัน จบเอาไว้แล้วนำมาไปถวายพระเจ้าหรือเพลกก็ได้ หรือจบแล้วฝากคนอื่นใส่แทนก็ได้ **แต่ระวังอย่าให้ขาดหรือวันได้จนวันเดียว ลากที่เกิดแล้วแต่หนหลังจะได้ไม่ถดถอยไป**

ถ้าท่านผู้ใดนำเอาพระกาลาหรือหนังสือนี้ไปเรียไร หรือซื้อขายแลกเปลี่ยน จะทำพระกาลานี้ไม่สำเร็จไม่เกิดผล เพราะท่านเจ้าของไม่พึงปรารถนาในเชิงนี้ ท่านยินดีให้เป็นธรรมทานจริงๆ

ฉะนั้นถ้าผู้ใดต้องการอยากได้ก็ขอให้ลอกคัดเอาไปเป็นทาน อย่าได้คิดผลประโยชน์ต่อผู้ที่คัดลอกเป็นอันขาด หรือท่านผู้ใดสนใจต้องการหนังสือพระกาลานี้ ให้ขอไปยังข้าพเจ้า ยินดีให้ท่านเสมอ ไม่ยอมให้เมื่อฝากคนอื่นขอแทน ผู้ใดจะปฏิบัติพระกาลานี้เพื่อความสุขความเจริญต่อไปภายภาคหน้า ตลอดจนบุตร หลาน เหลน ให้วงศ์ตระกูลของท่านแล้ว โปรดทราบไว้เพื่อความสุขอันยืนยาวนานเทอญ.

อธิบายเพิ่มเติม

คำว่า “๓-๕-๗-๘ จบ” หมายความว่าผู้ใดยินดีปฏิบัติพระกาลาก็จบก็ได้ เช่น จะว่า ๓ จบ ๕ จบ ๗ จบ ๘ จบ เป็นต้น แต่การว่าต้องว่าเสมอกันไป จะว่าน้อยๆ มากๆ สลับกันไปไม่ได้ จะไม่เกิดผลเลย แต่พยายามว่าจบที่น้อยไปหามากได้เป็นดี ทำให้เห็นผลเป็นระยะแล้ว จึงค่อยกระเสิบมากขึ้นเป็นลำดับ

หลักการปฏิบัติ

ในการที่ข้าพเจ้าพิมพ์หนังสือ คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้เรียนมาจากหลวงพ่อบาน วัดบางนมโค อำเภอสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และได้แจกเป็นธรรมทานไปแล้วหลายครั้ง มีท่านที่รับหนังสือชิ้นส่วนมากสงสัยในการปฏิบัติเพื่อผลเบื้องสูง คือถึงความมั่งคั่งสมบูรณ์อย่างนายห้างประยงค์ ตั้งตรงจิตร เจ้าของห้างขายยาตราใบโพธิ์ ทำเตียน พระนคร มีหลายสิบท่านที่เขียนหนังสือมาถามบ้าง มาถามด้วยตนเองบ้าง เพื่อเปลื้องความสงสัยของท่านที่สงสัย และเพื่อประโยชน์แก่ท่านที่รับหนังสือรุ่นต่อไป ขอนำเอาปฏิบัติของท่าน นายห้างประยงค์มาเล่าให้ฟัง ตามที่ได้สอบสวนมาจากปากคำของท่านนายห้างเอง เพื่อผลแก่ท่านที่ประสงค์ผลอย่างนั้น พร้อมทั้งแนะนำแบบแผนปฏิบัติเพื่อผลอย่างนั้น เพื่อผลในปรโลกด้วย

เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๒ ข้าพเจ้าได้พบท่านนายห้างที่วัดบางนมโค ได้เรียนถามถึงแนวปฏิบัติของท่าน ซึ่งท่านเป็นผู้ที่ได้รับผลจากคาถานี้เป็นคนแรก และหาคนที่ได้ผลเสมอเหมือนได้ยาก ถามท่านว่าปฏิบัติอย่างไร จึงได้ผลอย่างนั้น ท่านได้กรุณาเล่าให้ฟังว่า ท่านปฏิบัติเป็นสองแนว คือ

๑. ท่านสวดมนต์เป็นประจำแบบไม่เคยขาดทั้งตอนเช้าและก่อนนอน
๒. ท่านเจริญภาวนาเป็นสมาธิทุกวันคืน คือท่านยึดหลักตามแบบสมถภาวนาอย่างเคร่งครัด ทั้งนี้เนื่องจากท่านได้รับคำแนะนำจากหลวงพ่อบานไปอย่างนั้น

ท่านบอกว่า หลวงพ่อบานแนะนำท่านว่า ถ้าสวดมนต์และใส่บาตรประจำวันนั้น เป็นการปฏิบัติอย่างเพลา หรือมีผลเพียงไม่ขัดข้องเมื่อมีความจำเป็น จะเอาความรู้ร่ายนั้นยังไม่ได้สมบูรณ์ เพราะการปฏิบัติอย่างนั้นเป็นการปฏิบัติที่จิตยังประกอบด้วยนิวรณ์ จิตยังเป็นทาสของอารมณ์อยู่มาก

ฉะนั้นผลที่พึงจะได้รับในชาตินี้จึงมีผลยังไม่ไพบูลย์ และผลในชาติหน้าก็เป็นผลของท่านที่ใส่บาตรและอาศัยการบริกรรมเล็กน้อย ยังเป็นผลที่มีกำลังอ่อนมาก เป็น อนัตถุผล คือเป็นผลที่มีกำลังต่ำเอาแน่นอนหนักไม่ได้

ท่านว่าหลวงพ่อบานแนะนำท่านว่า หากหวังความไพบูลย์จริงๆ ควรเจริญตามแบบสมถภาวนา จนสามารถระงับนิวรณ์ได้แล้ว จัดเป็นฌานนั้นแหละ ผลจะไพบูลย์มากจนคิดไม่ถึง เพราะจิตที่จะมีสมาธิถึงฌานได้ ต้องเป็นจิตที่มีความเคารพในศีล คือระมัดระวังศีลมิให้บกพร่องอยู่เสมอ ประกอบด้วยการถวายทาน (ใส่บาตรเป็นนิจ) จัดว่าเป็นสังฆทานอยู่ทุกวันมิได้ขาด และจิตก็สงบใสปราศจากนิวรณ์ที่จะทำให้เศร้าหมอง

เมื่อมีศีลบริสุทธิ์ มีการสร้างทานบารมีเป็นนิจมิได้ขาด มีจิตตั้งมั่นในสมาธิอย่างนี้แล้วผลที่พึงได้นั้นก็เป็นผลที่กำหนดยุติไม่ได้ หากว่าเมื่อจิตเป็นสมาธิแล้ว ได้มีโอกาสพิจารณาขั้น ๕ ว่าไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา คือมีอันที่จะต้องสลายไปในที่สุด จนจิตเป็นอุเบกขา คือไม่หวั่นไหวพริ้งเมื่อจะถึงกาลมรณะแล้ว ท่านว่าผลที่จะได้เพราะอาศัยความบริสุทธิ์ของจิต จะมีผลอย่างคาดคิดกำหนดไว้ไม่ได้เลย

ท่านบอกว่า เมื่อหลวงพ่อบานว่าทำอย่างนั้นดีท่านก็ทำ เพราะการที่ทำอย่างนั้นไม่ต้องมีการลงทุนเพิ่มเติมจากเดิมเลย ทั้งนี้ท่านบอกว่าท่านใส่บาตรรออยู่แล้วตามปกติ การเจริญสมาธิท่านว่าท่านไม่ได้หาเวลาพิเศษไปถ้าไปเขา หรือไปเข้าสำนักบ่มวิปัสสนาที่ไหน ท่านยึดห้องพระของท่านเป็นที่สมาทานศีล เจริญสมณะและวิปัสสนา

ท่านว่าเมื่อท่านเลิกจากกรค้าในตอนเย็นแล้ว รับประทานอาหารเสร็จ พักผ่อนเล็กน้อยพอให้อาหารย่อยแล้วท่านก็เข้าห้องพระบูชาตามแบบเสร็จ ท่านก็สมาทานศีล เมื่อสมาทานศีลแล้วก็เริ่มภาวนา คือกำหนดลมหายใจเข้าออก ไปพร้อมๆ กันด้วยว่าคาถาซ้ำๆ ตามสบาย ท่านทำเป็นประจำไม่เคยขาด

เมื่อตื่นนอนถ้าไม่สายเกินไป ก่อนไปร้านค้าทานก็เจริญภาวนาเสียครู่หนึ่ง ท่านทำอย่างนี้ประจำ ไม่นานเลยท่านว่าประมาณเดือนเศษๆ พอนั่งเข้าที่ภาวนาก็เกิดมีความสว่างเกิดขึ้น เมื่อหลับตาภาวนานั้น คล้ายมีใครมาจุดตะเกียงไว้ข้างๆ มีแต่แสงแต่ไม่มีดวงโคม ในระยะแรกก็สว่างน้อยๆ และไม่นาน แต่เมื่อหลายวันเข้าก็ชักมีแสงสว่างมากขึ้นและอยู่นานเข้าทุกวัน อารมณ์ใจก็แนบสนิทมีอารมณ์คงที่ไม่ไหลไปสู่อารมณ์อื่น คงภาวนาเรื่อยไปลมหายใจดูเหมือนจะน้อยลงไปทุกที แต่ความรู้สึกนั้นเป็นสุขที่สุด บางครั้งก็ปรากฏเป็นรูปพระพุทธรูปบ้าง พระสงฆ์บ้าง ให้เห็นเสมอ

ท่านว่าระยะนี้แหละที่เป็นระยะที่ลาภเกิดขึ้นแปลกๆ และคาดไม่ถึง การค้าคิดว่าจะมีกำไรน้อยก็ได้มาก ขาที่ทำนับจำนวนไว้แน่นอน เมื่อเจ้าหน้าที่ขายครบจำนวน และเงินก็ได้ครบแล้ว แต่ยากกลับไม่หมด การค้าขายรายได้รู้คนนำไปในทางคืออย่างไม่เคยคาดคิดมาก่อน

ท่านเล่าให้ฟังถึงเรื่องเงินที่เบิกจากธนาคารว่า เมื่อเบิกจากธนาคารแล้วท่านยังไม่ยอมนับ ท่านเอาเข้าเซฟก่อน พอรุ่งเช้าจึงเอาออกมานับ ท่านว่ามีเรื่องอัศจรรย์อย่างคาดไม่ถึง เงินที่รับจากธนาคารปึกละหนึ่งหมื่นนั้น ทุกปึกเกินหมื่นบาททุกปึก บางปึกเกินถึงสามพันบาท เดิมคิดว่าทางธนาคารนับมาผิด แต่เมื่อสอบทางธนาคารก็ยืนยันว่านับไม่ผิด เป็นอย่างนี้ทุกครั้งจนเห็นเป็นปกติ

การค้าก็ไม่ได้โฆษณาอย่างเขา แต่การค้าก็หลังไหลไม่ขาดสาย จนมีโอกาสทำบุญได้ตามอารมณ์ เมื่อทำบุญหนักเข้าผลได้ก็เพิ่มหนักขึ้น ในที่สุดตามที่ท่านให้สัมภาษณ์กับคณะอนุศาสนาจารย์กองทัพบก ท่านว่าท่านทำบุญเฉพาะเงินที่ทำบุญไปแล้วประมาณ ๔๐ ล้าน (หากจำไม่ผิด) ได้ยืนยันว่าอย่างนั้น คิดแต่เงินที่ทำบุญเท่านั้นพวกเราที่หน้ามืดแล้ว

ตามที่พูดนี้พูดตามคำบอกเล่าของท่านนายห้างเอง หากท่านที่รับหนังสือนี้แล้ว ท่านคิดว่าท่านประสงค์ผลอย่างนั้นบ้างแล้ว ก็จงทำอย่างนายห้างท่าน ผลในโลกนี้ก็จะบันดาลให้ท่านมีผลมีฐานะเป็นเศรษฐีอย่างท่านนายห้าง หากท่านคิดว่าเอาแต่พอได้ คือแก้ขัดพอมีกินไม่ขาดมือแล้ว ไม่หวังความร่ำรวยก็ปฏิบัติเพียงแต่สวดมนต์ใส่บาตร ขอให้ท่านเลือกเอาตามแต่ท่านจะเห็นสมควรแก่ตนท่านเอง มีหลายท่านที่บอกว่าอยากจะทำปฏิบัติแต่เกรงว่าจะรักษาศีลให้บริสุทธิ์ครบถ้วนตลอดวันไม่ได้แล้ว ขอให้ทำอย่างนี้

ขั้นแรกขอให้กำหนดเอาเวลาอนเป็นเวลารักษาศีล คือเมื่อเสร็จกิจอย่างอื่นแล้ว ก็ตั้งใจสมาทานศีลโดยตั้งใจว่า ตั้งแต่เวลานี้ไปจนกว่าจะตื่น เราจะรักษาศีลด้วยชีวิต จะไม่ยอมล่วงศีล ๕ แม้แต่ตัวใดตัวหนึ่งให้ขาดหรือเศร้าหมอง แล้วแผ่เมตตาไปในทิศทั้งปวง คิดในใจประกาศความเป็นมิตรแก่คน และสัตว์ทุกประเภท แล้วภาวนาพระคาถาไปตามที่จะภาวนาได้ เก่งเอาดีก่อนหลับ พร้อมด้วยกำหนดรู้ลมหายใจเข้าออก เอาสัก ๕ จบแล้วก็เลิกนอนให้หลับไปทำอย่างนี้เรื่อยๆ ไป

ต่อไปเมื่อตั้งใจรักษาศีลและแผ่เมตตาก่อนนอนพอเป็นที่สบายใจแล้ว ก็เลื่อนมาเป็นเวลาที่ไม่ได้นอนกะเอาเวลาใดเวลาหนึ่งที่เป็นเวลาว่าง ตั้งเวลาไว้วันละหนึ่งชั่วโมงเป็นอย่างมาก รักษาศีลให้บริสุทธิ์ และเจริญสมาธิไปด้วย ค่อยๆ ขยับเลื่อนไปที่ละน้อยๆ อาศัยความค่อยๆ ทำค่อยๆ ฝึกชนิดไม่หักโหมอย่างนี้ จิตท่านจะค่อยชินต่อการแผ่เมตตาจนไม่รู้สึกขัดต่ออารมณ์

การคิดที่จะรักษาศีลก็จะเคยชิน ในที่สุดจะรักษาทั้งวันก็ไม่มีอะไรลำบากใจ เมื่อศีลเกิดความชินต่อไปจนไม่ต้องระวังแล้ว สมาธิก็จะแนบสนิทใจจนเป็นฉาน คืออารมณ์เชือกเอ็น ภาวนาจนมีเวลานานๆ ได้ ไม่รำคาญในเสียงที่สอดแทรกเข้ามาบรรจบกัน คงภาวนาได้นานๆ ขนาด ๑๐ ถึง ๒๐ นาที โดยจิตไม่ทิ้งอารมณ์ อย่างนี้เรียกว่าได้ฉานสมาบัติขั้น ผลที่ท่านประสงค์ก็จะประสบพบกันถึงตรงนี้

ผลของการเจริญจนถึงฉานอย่างนี้ มีผลในปัจจุบันมากมาย คือ

๑. ลางจะเกิดมากมายอย่างท่านนายห้างประยงค์
 ๒. ผลทานเป็นเหตุให้เกิดความรักแก่ผู้ที่ได้รับ และเป็นผลในการตัดโลกกิเลส
 ๓. ผลของศีลทำให้เป็นคนน่ารัก และเป็นทีเคารพนับถือ
 ๔. ฌานทำให้อารมณ์ผ่องใสไม่ขุ่นมัว มีหน้าและใจแจ่มใสอยู่เสมอ และฌานนี้จะบันดาลให้ได้ทิพจักขุญาณ รู้เห็นภาพที่เป็นทิพย์ เช่น สวรรค์ นรก เป็นต้น สามารถปลื้มความเคลือบแคลงสงสัยในคำสอนของพระพุทธเจ้าเสียได้ ตัดความเป็นมิจฉาทิฏฐิได้อย่างเด็ดขาด และเป็นกำลังของวิปัสสนาญาณ เป็นเหตุให้รู้แจ้งเห็นจริงได้ตามที่นักบุญทั้งหลายต้องการ
- เป็นอันว่า พระคาถาพระปัจเจกพุทธเจ้านี้ ย่อมให้ผลสองประการ คือ
๑. ให้ผลร่ำรวยในโลกนี้ และเป็นที่รักที่เคารพของคนทั่วไป
 ๒. ให้ผลในชาติต่อไปด้วยอำนาจทาน ทำให้ร่ำรวย ศีลทำให้รูปสวยและอายุยืน ฌานทำให้ได้เกิดในพรหมโลก และเป็นปัจจัยแก่พระนิพพาน จักว่าเป็นพระคาถาที่ให้ผลเป็นพิเศษที่หาได้ยาก

อาการและอานิสงส์ของสมาธิ

ไหนๆ ก็ได้พูดกันมาถึงเรื่องของสมาธิแล้ว ก็ขอพูดต่อไปเสีย เพื่อความเข้าใจโดยย่อๆ ของสมาธิ เพราะเมื่อเรียนพระคานานี้มา ท่านอาจารย์หลวงพ่อบานสอนในระดับสมาธิ ท่านบอกให้เข้าใจว่า คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้านี้ เป็นความรู้ในคิหิปฏิบัติในระดับฌานสมาบัติได้ดี คำว่า **คิหิปฏิบัติ** แปลว่าการปฏิบัติดีของชาวบ้าน เพราะคานานี้นอกจากจะให้ผลเป็นฌานสมาบัติแล้ว ยังให้ผลในความมั่งคั่งสมบูรณ์ได้อีกด้วย เป็นผลทั้งในชาตินี้ และชาติหน้า คือ ชาตินี้เป็นคนรวย ชาติหน้าก็เป็นปัจจัยใกล้มรรคผล คือให้ผลในสุคติมีสวรรค์และพรหมโลก เป็นที่ไป หากท่านผู้ใดสนใจเอาสมาบัติที่ได้ไปเป็นกำลังของวิปัสสนาญาณด้วยแล้ว ท่านอาจจะได้รับผลสูงอย่างคาดไม่ถึง

นอกจากผลในสมาธิเป็นสมาบัติ อาจผลคุณทางโลกให้เกิดกลายเป็นคนร่ำรวยแล้ว สมาธิยังให้ผลในทิพจักขุญาณอีกด้วย เป็นการช่วยส่งเสริมศรัทธาในการสร้างความดีให้สูงยิ่งขึ้นไป แต่ที่ว่าหนังสือนี้ตั้งใจจะเขียนแต่เพียงโดยย่อ หากข้อความที่เขียนไว้นี้ย่อเกินไป ท่านเข้าใจไม่ละเอียดพอแล้ว ท่านประสงค์จะรู้ต่อไปให้ละเอียด ก็ขอให้ร่อนหนังสือคู่มือสมณธรรม ซึ่งอาตมาจะพิมพ์ต่อจากเล่มนี้ หนังสือเล่มนี้ได้เขียนข้อความปฏิบัติ มีแบบปฏิบัติตั้งแต่ปฏิสัมภิทาญาณ อภิญญา ๖ วิชชา ๓ ไว้พอที่จะเข้าใจได้พอควร

สมาธิ

คำว่า **“สมาธิ”** แปลว่า **ตั้งใจมั่น** คือมีอารมณ์ตั้งมั่นอยู่ในอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ ท่านจัดไว้เป็น ๓ อย่าง คือ ๑. **ขณิกสมาธิ** ๒. **อุปจารสมาธิ** ๓. **อัปถมาสมาธิ**

ขณิกสมาธิ ได้แก่สมาธิเล็กน้อย คือเมื่อขณะที่กำลังภาวนาคาถาอยู่นั้น อารมณ์สนใจเฉพาะแต่ในคาถาภาวนา มีอารมณ์โลกหรือรักในเพศ ไม่มีอารมณ์โกรธคั่งแค้น ไม่มีความคิดอย่างอื่นนอกจากบทภาวนา ไม่ว่างเหงาหวานอน ไม่เกิดความลังเลสงสัยในผลปฏิบัติ มีจิตสงบจากอารมณ์ภายนอกตามที่กล่าวมาแล้ว

แต่ก็ทรงอารมณ์นั้นอยู่นาน ทรงได้สักประเดี๋ยวเดียว อารมณ์ตามที่กล่าวมาแล้วก็เข้ามารบกวน เมื่อรู้ตัวก็ตั้งต้นใหม่ อย่างนี้ท่านเรียกว่า **“ขณิกสมาธิ”** เป็นสมาธิเล็กๆ น้อยๆ ไม่มาก ทรงอยู่ได้ไม่นาน

อานิสงส์ในปัจจุบัน ทำให้เป็นคนพอมีความยับยั้งความรู้สึกที่เป็นโทษ พออดใจไว้ได้บ้างในบางขณะ ส่วนในพระคานาให้ผล พอมีทางได้แก่จนเมื่อถึงคราวจำเป็น เรียกว่า พอตะเกียกตะกายเอาตัวรอดได้เมื่อถึงคราวจำเป็น ในสัมปรายภพ ท่านว่า สมาธิขนาดนี้ให้เพียงเกิดในชั้นกามาวจรสองชั้น คือ ชั้นจาตุมาหาราช กับชั้นดาวดึงส์ ชั้นใดชั้นหนึ่ง

อุปจารสมาธิ เป็นสมาธิที่ใกล้จะเข้าระดับฌาน มีอารมณ์ตั้งมั่นอยู่ได้นานเกินกว่าสมาธิก่อน มีลมหายใจค่อยละเอียดลง คือมีอาการหายใจเบามาก มีความชุ่มชื้นในใจอย่างที่จะกล่าวได้ยาก มีความอึดเอิบชุ่มชื้นเบิกบาน มีอารมณ์สมาธิตั้งอยู่ได้นานพอสมควร มีการเห็นภาพแปลกๆ มีแสงสว่างปรากฏ มีอารมณ์เยือกเย็น

ข้อที่ควรสนใจถึงระดับนี้ก็คือ อย่ามัวหลงไหลในภาพที่เห็น เมื่อเห็นแล้วปล่อยเลยไป ตั้งใจรักษาอารมณ์สมาธิไว้ให้นานที่สุดเท่าที่จะรักษาได้ หากไปหลงภาพและแสงสีแล้ว ต่อไปอารมณ์จะชาน สมาธิจะเลื่อมจะไม่ถึงดี

สมาธิระดับนี้มีอานิสงส์ในปัจจุบัน คือมีจิตอึดเอิบเบิกบาน หน้าตาชุ่มชื้นตลอดวัน มีความอดทนต่ออารมณ์ที่เข้ามาช่วยเข้าได้ดีมาก มีเมตตาปราณีเกิดขึ้นแก่ใจอย่างคาดไม่ถึง รักศัลมากกว่าการห่วงใยอารมณ์ภายนอก เกิดลางสังเกตรขนาดใหญ่เสมอๆ ผลงานจะเกิดแก่ผู้ปฏิบัติอย่างคาดไม่ถึงมาก่อน เมื่อละอศภาพแล้ว ท่านว่าอานิสงส์สมาธินี้ส่งผลให้เกิดชั้นยามา

อัปฌาสสมาธิ เป็นสมาธิแบบแน่นเป็นอารมณ์ฌาน คือเมื่อขณะบริกรรม คือภาวนาอยู่นั้น มีอารมณ์ ๕ ของฌานครบถ้วน คือ

๑. นึกถึงบทภาวนา คือคาถาอยู่เสมอมิได้ขาด
๒. ใครตรวจตรวจสอบว่าคาถาที่วณนี้ขาดตกบกพร่องหรือไม่ ลมหายใจเข้าออกนั้นก็กำหนดรู้ว่าหายใจเข้าหรือออก สั้นหรือยาวเมื่อหายใจเข้าออกนั้น
๓. มีความอึดเอิบปราโมทย์ ไม่อึดไม่เบื่อในการเจริญภาวนา
๔. มีความสุขใจสุขกายอย่างปราณีต ซึ่งไม่เคยประสบมาก่อนในชีวิต
๕. รักษาอารมณ์ไว้ได้มีเวลานานๆ และสามารถตัดกังวลรำคาญจากเสียงภายนอกเสียได้ คือแม้จะมีเสียงรบกวนเพียงใดก็ไม่มีความสนใจต่อเสียง ไม่รำคาญในเสียงรบกวนนั้น อย่างนี้ท่านเรียก ปฐมสมาบัติ คือได้ปฐมฌานนั่นเอง

อารมณ์ฌานขนาดนี้ย่อมมีอานิสงส์ในปัจจุบัน คือมีผลเกิดจากเจริญภาวนาเป็นลางใหญ่ และเยือกเย็น ไม่มีโทษ ไม่มีคามเดือดร้อน ท่านนายห้างประยงค์ตอนที่ท่านเริ่มรายนั้น ท่านว่าท่านถึงตรงนี้ ท่านก็เริ่มรายนอกจากร่ายแล้วยังเป็นบุคคลที่สังคมคนตีปรารถนา เพราะเป็นฝ่ายประชาสงเคราะห์อยู่เสมอ สุขุขสดชื่นเกิดขึ้นอย่างบอกไม่ถูก เป็นที่เคารพบูชาของคนทุกชั้น ในปุเรชาติคือชาติต่อไป ท่านว่าฌานต้นนี้บันดาลให้ไปเกิดในพรหม ๓ ชั้น คือชั้นที่ ๑,๒,๓ ตามระดับฌานที่ได้หยาบละเอียดกว่ากัน

ฌานที่ ๒ อันนี้ถ้าเรียกเป็นสมาธิ ท่านเรียก อัปฌาสสมาธิเหมือนกัน แต่มีความละเอียดสุขุมกว่าระดับต้นคือพอถึงฌานที่ ๒ ท่านว่าความละเอียดของอารมณ์มากกว่าระดับก่อน จนมีอาการหยุดภาวนาไปเอง ไม่นึกไม่คิดอารมณ์ที่ภาวนาหรือลมหายใจอีก มีอาการเฉยต่ออารมณ์ที่เคียดเคียดนั้น มีแต่ความปีติปราโมทย์อึดเอิบเข้าแทนที่มีความสุขสด เกิดแต่วิเวก เป็นความสุขทางกาย และใจที่หาอะไรเปรียบเทียบไม่ได้เลย มีอารมณ์แบบแน่นกว่าฌานที่หนึ่งมาก

อานิสงส์ในฌานนี้ เรื่องลางเกิดขึ้นแบบนับไม่ถ้วน คือไม่ต้องคิดว่าจะหา ลางขอบมาหาเอง คืออยู่เฉยๆ ก็มีคนแนะนำบอกให้เป็นลางใหญ่เสมอ มีขันติธรรมประเสริฐมาก มีอารมณ์ชุ่มชื้น หน้าตาเบิกบานตลอดวันคืน มีเมตตาปราณีเป็นที่รักของชนทุกชั้น และสมณชีพราหมณ์ทั่วไป ตายไปแล้วท่านว่าคนที่ได้ฌานชั้นนี้ไปเกิดพรหม ๓ ชั้น คือ ชั้นที่ ๔,๕,๖ ตามความหยาบละเอียดของฌาน

ฉันทที่ ๓ มีอาการแตกต่างจากฉันทที่ ๒ คือ ตัดความปีติปราโมทย์เสียได้หมด คงมีแต่ความสุขปราณีตละเอียดอ่อน มีความเยือกเย็นเป็นสุข มีอารมณ์ตั้งมั่นมาก เพราะอารมณ์ไม่ชานออกทางกายอย่างฉันทที่ ๒ มีแต่ความสุขปราณีต และอารมณ์เป็นหนึ่งแนบแน่นไม่เคลื่อนที่มีสภาพคล้ายกับเสาช้างปักไว้อย่างมั่นคงนั่นเอง

อานิสงส์ปัจจุบัน เรื่องลาภไม่ต้องพูดกัน ดูท่านนายห้างประยงค์ก็แล้วกัน เมื่อก่อนเจริญภาวนา ท่านบอกว่าเดือนใดท่านมีกำไรถึง ๒๐๐ บาท ท่านว่าสองคนผิวเมียท่านดีใจนอนไม่หลับ พอถึงตรงนี้ วันนั้นหลวงพ่อบานเรียกไปให้รับออกเงินสร้างเขื่อนหน้าวัด ท่านว่าเท่าไรผมรับหมดครับ ผมไม่ทอดยแล้ว สุดแต่หลวงพ่อบัญชาหมา ก็หมิ่นก็แสนผมไม้อัน

ท่านว่าท่านยิ่งทำท่านยิ่งมีมาก และมีอารมณ์ผ่องใสเยือกเย็น หมัดกั่วงวลต่อเรื่องได้เรื่องเสีย ไม่สนใจในรสอาหาร ปฏิบัติการกินแบบจระเข้ คือถือนิมิตเป็นประมาณ เป็นพระที่น้ำบูชของคนทั่วไป ถึงแม้จะเป็นชาวบ้านก็มีอาการคล้ายพระ เมื่อละอัฐภาพแล้วท่านว่า ฉันทชั้นนี้ส่งผลให้ไปเกิดเป็นพรหม ๓ ชั้น คือ ชั้นที่ ๗,๘,๙ ตามความหยาบและละเอียดของอารมณ์ฉันท

ฉันทที่ ๔ ฉันทนี้เป็นอันดับสำคัญที่สุดของรูปฉันท คือเป็นฉันทที่สร้างฤทธิ์กายและทางใจให้เกิดแก่ผู้ที่ได้ฉันท ฉันทชั้นนี้ตัดความสุขปราณีตเสียได้ มีอารมณ์เป็นหนึ่งและความวางเฉย แยกกายกับจิตออกจากกันอย่างเด็ดขาด คือไม่รับรู้เวทนาทางกายเลย เรื่องปวดเมื่อยไม่ยอมรับรู้ อาการที่ถึงฉันทนี้ที่จะกำหนดรู้ง่ายก็คือ ลมหายใจไม่มี เมื่อปรากฏว่าลมหายใจไม่ปรากฏ และมีอารมณ์เฉยต่อเวทนาใดๆ แล้ว จงรู้เถิดว่าตอนนี้ท่านชักจะเป็นคนเต็มโลก คือครบโลกียฉันทแล้ว เรื่องนรกสวรรค์ หรือถ้าอยากรู้ไปเสียทีเดียวด้วยอำนาจมโนยทิธิ และนอกจากนั้น ยังมีญาณเป็นเครื่องรู้ เช่น ทิวจักขุญาณ รู้อัตตรูปอนาคต รู้นรกสวรรค์ รู้อารมณ์ของสัตว์ รู้ผลกรรมของสัตว์ รู้สุขทุกข์ในใจของสัตว์ ระลึกชาติได้ด้วยอำนาจของฉันท ๔ นี้

หากประสงค์มรรคผลนิพพานก็เอาฉันทและญาณเป็นที่เลี้ยงช่วยวิชัยตามสายของวิปัสสนา ก็จะมีญาณเป็นเครื่องรู้แจ้งเห็นจริงได้ชัดเจนแจ่มใส จัดเป็นอานิสงส์ในปัจจุบันที่แสวงหาได้ยากอย่างยิ่ง เรื่องลาภนั้นไม่ต้องคำนึง เพราะจะท่วมล้นความต้องการ เมื่อละสังขารท่านว่าด้วยอำนาจฉันทที่ ๔ จะบังเกิดไปเกิดในพรหมชั้นที่ ๑๐ และ ๑๑ เป็นยอดของฉันทโลกีย์ฝ่ายรูปฉันท

เป็นอันว่า การปฏิบัติภาวนาพระปัจเจกพุทธเจ้า อันเป็นวิสัยที่จะช่วยชาวบ้านให้มั่งคั่งสมบูรณ์ในโภคทรัพย์นี้ หากท่านนักปฏิบัติมีความปรารถนาเพื่อความดีสูงสุดแล้ว และปฏิบัติตามแนวสมถภาวนา ก็จะมีผลตามที่กล่าวมาแล้วนั้น ขออุทิศอาธิบายในการปฏิบัติพระศาสดาพระปัจเจกพุทธเจ้าไว้เพียงเท่านี้

(คัดลอกจาก “หนังสือคาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า” ของพระครูวิহারกิจจานุการ (หลวงพ่อบาน สุทธาวงษ์) วัดบางนมโค อ.เสนา จ.พระนครศรีอยุธยา พิมพ์แจกในงานทอดกฐินและผ้าป่าสามัคคี พ.ศ. ๒๕๐๘ โดย.. พระมหาวิระ ถาวโร (หลวงพ่อบัญชิ่งคำ) สมัยหลวงพ่อบานอยู่ ณ วัดสะพาน อ.เมือง จ.ชัยนาท

เรื่อง..กาลาวิระทะโย

ในปัจจุบันนี้ภาวะทางด้านเศรษฐกิจย่ำแย่ ตามบริษัทห้างร้านต่างๆ ต่างคนต่างก็บ่นกันพึมพำ ชาวบ้านหรือก็หนักใจ พุดกันตามความเป็นจริงแล้ว พระไม่อยากจะให้ชาวบ้านเดือดร้อน ไม่อยากจะให้ชาวบ้านจน ถ้าชาวบ้านจนเมื่อไหร่พระอดอยากเมื่อนั้น แล้วควรจะทำอย่างไรดีละ ในที่สุดพระจำเป็นจะต้องทำหน้าที่อย่างเดียวคือ นั่งแข่ง นอนแข่งให้ชาวบ้านรวย นอนไปก็ว่าไปเรื่อยไป เวลานี้มีคำสั่งให้ทำอยู่ ๒ อย่างคือ ถ้าว่างก็ให้ว่าคาถาบทนั้น บทนี้ไปด้วย เพื่อช่วยสงเคราะห์ชาวบ้านให้เขามีเงินมีใช้ ผู้ให้ชาวบ้านเขารวย พระเราก็จะพลอยมีเงินมีใช้ไปด้วย ถ้าพระองค์ไหนแข่งให้ชาวบ้านเขาจนละลาย ออกกินแน่ๆ

เมื่อพูดถึงเรื่องจนก็ทำให้นึกถึง กาลาวิระทะโย คาถาบทนี้มีความสำคัญมาก พวกเราทุกคนควรจะทำให้ได้เป็นพื้นฐานไว้ก่อน คาถานี้ถ้าทำขึ้นบ่อยๆ ถ้าเงินมันขาดมือมันจะขาดใช้กันทัน ถ้าหากทำขึ้นเต็มอัตราเงินจะเหลือใช้ แต่ต้องทำเป็นสมาธินะ การทำสมาธินี้ไม่ต้องนั่งก็ได้ ถ้าว่างตอนไหนก็นึกว่ามันเรื่อยไป ขายของอยู่ทำงานอยู่ พอว่างนึกที่ว่าไป เดินไปนึกขึ้นได้ก็ว่าไป กาลาวิระทะโยนี้ ถ้าใครมีความจำเป็นมากจริงๆ ถ้าทำได้ถึงอุปการะสมาธิ ตอนนี้เงินไม่ขาดตัวแน่ ถ้ามีความจำเป็นมากจริงๆ มักจะหาได้ทัน ถ้าเข้าถึงปฐมฌานตอนนี้ละขังตัวไม่ใช้พอใช้ซะ เหลือใช้เลย แต่ต้องทำได้ตั้งแต่ปฐมฌานขึ้นไปนะ

กาลานี้มีคนใช้ได้ผลมาเยอะแล้ว คนที่ใช้ได้ผลคนแรกสุดก็ นายห้างขายยาตราใบโพธิ์ ที่ว่าเป็นคนแรก เพราะอะไร เพราะตอนนั้น หลวงพ่อปาน ท่านไปเรียนมาจากครูผึ้ง ซึ่งอยู่จังหวัดนครศรีธรรมราช เรียนมาแล้วก็มี นายห้างขายยาตราใบโพธิ์สนใจ จึงขอเรียนจากหลวงพ่อปาน และได้ผลเป็นครั้งแรก

สำหรับประวัติของครูผึ้งสมัยนั้นแปลกดีมาก ครูผึ้งคนนี้มีคิดว่าร้อยบาท ใครเขาจะแต่งงานไปบอกแก่ แกให้หนึ่งร้อย งาน โกงถูก หนึ่งร้อย บวชพระ หนึ่งร้อย แกมีคติแบบนี้ ใครไปบอกบุญแก่ แกขอทำบุญด้วยร้อย บาท อย่าลืมนะว่าสมัยนั้นเงินครึ่งสตางค์ หนึ่งสตางค์มีค่ามาก เงินร้อยบาทสมัยนั้นมันมากกว่าเงินเดือนของร้อยตรีอันดับหนึ่ง ถ้าใครมีเงินร้อยบาทละก็เริ่มรวยแล้ว แต่แกทำบุญครั้งละร้อยบาท ก็เป็นที่น่าแปลกใจเหมือนกัน

หลวงพ่อปาน ท่านไปพบเข้า คุยกันรู้เรื่อง แต่ว่าท่านพบของท่านอย่างไรก็ไม่ทราบนะ วันนั้นหลวงพ่อปานท่านจำวัดอยู่ ถันนั่งข้างนอก ตอนเย็นมีคนใส่เสื้อราชปะแตน นุ่งผ้าม่วง สวมถุงเท้า ใส่รองเท้าแบบชั้นดีเลย ถือไม้เลี่ยม เดินเข้ามาหาหลวงพ่อปาน

มาถึงก็ถามว่า “หลวงพ่อปานอยู่ไหม”

ไอ้เราก็บอกว่า “อยู่ แต่ว่ากำลังจำวัด”

แกก็บอกว่า “อี จำวัดอย่างไร ก็สั่งให้ฉันมาพบ ไปตามฉันมาที่นี่”

แล้วกัน หลวงพ่อปานท่านนอนอยู่กับเรา หาวว่าท่านไปตามมาได้ เราก็ตกใจ แต่ก็บอกให้แกรออยู่ข้างนอกก่อน จะเข้าไปดูให้ พอเข้าไปก็เห็นหลวงพ่อท่านเตรียมตัวจะออกมาแล้ว เลยถามท่าน

“หลวงพ่อครับ เขาบอกว่าหลวงพ่อไปตามเขามาหรือ?”

หลวงพ่อปานบอก “ฮือ แกไม่ต้องรู้หรอก”

เอาอีกแล้ว ท่านบอกแกไม่ต้องรู้หรอก เป็นความลับ เออ...แปลกดี

พอออกมาเจอกันแล้ว ท่านก็คุยถึงเรื่องประวัติ คุยไปคุยมา ครูผึ้งก็บอกว่า

“กาลาบทนี้เป็นของพระธุดงค์ พระธุดงค์ท่านบอกว่ากาลาบทนี้เป็น คาถาของพระปัจเจกพุทธเจ้า ท่านมาปักกลดอยู่หลังบ้าน ๗ วัน ฉันก็เอาของไปถวายท่านทั้ง ๗ วัน”

ตามปกติครูผึ้งท่านรักษาศีลอยู่แล้ว ก่อนที่พระธุดงค์จะไปท่านได้ให้กาลาบทนี้และบอกว่า

ตอนเช้าทุกวันควรใส่บาตรทุกวัน ก่อนจะใส่บาตรก็ให้ว่าคาถา ๑ จบ แล้ววิธีใส่บาตรมีอยู่ ๒ อย่าง ถ้าไม่มีพระจะมา ให้ใช้ข้าวสารตักแทนก็ได้ แต่ว่าเดี๋ยวนี้เราใช้สตางค์ใส่บาตรแทนก็ได้ (หมายถึงบาตรวิระทะโย) เงินนั้นให้ใช้เป็นค่าอาหารเล็กน้อยตามกำลัง ไม่จำเป็นต้องไปรอพระมา ถ้าเห็นว่ามันมากพอสมควรก็เอาไปถวายพระ บอกท่านว่าเป็นค่าอาหาร แล้วท่านจะนำไปใช้เป็นค่าอาหาร หรือเอาไปใช้ก่อสร้างก็เป็นเรื่องของท่าน แต่เรามีเจตนาเป็นค่าอาหารก็แล้วกัน เท่านั้นก็พอ

แล้วท่านก็บอกอีกว่า ก่อนปลูกผัก ปลูกต้นไม้ หว่านข้าว ตำข้าว ก็ว่าคาถาบทนี้หนึ่งจบตามวิธีการของท่าน เวลาจะบูชาพระกลางคืนให้ว่า ๑ จบ หรือ ๕ จบ หรือ ๑๑ จบ หรือ ๑๗ จบก็ได้ นอกจากนั้นก็ควรจะเจริญเป็นสมาธิ แต่บูชาพระกับว่าตอนใส่บาตรท่านบอกว่ามีสภาพเป็นเบี้ยต่อใส่ หมายความว่า ถ้าจะหมดตัวจริงๆ ก็จะสามารถได้ทัน

นั่นเคยโดนมาบ่อยๆ ในระยะต้นๆ โคนเองจึงรู้ แต่พอจวนตัวก็จะมีมาทุกครั้งไป ถ้าภาวนาให้จิตเป็นสมาธิจะมีผลมาก แล้วท่านก็เล่าความเป็นมาให้ฟัง

หลวงพ่อบานท่านถามว่า “เดิมทีเดี๋ยวท่านมีฐานะเป็นอย่างไร”

ครูฝรั่งบอกว่า “ผมอันดับหนึ่งครับ”

พอท่านพูดอย่างนั้น เราหูฟังเลย คิดว่าท่านเป็นมหาเศรษฐี

ท่านบอกว่า “อันดับหนึ่งนะ ไม่ใช่เศรษฐี ฉันจนอันดับหนึ่งต่างหาก”

คิดผิถนัด ท่านบอกอีกว่า “กางเกงไม่ขาดผมไม่เคยยุ่งกับเขาเลย มันหาไม่ได้จริงๆ ครับ กางเกงที่ดีที่สุดมันมีอยู่ตัวเดียว เก็บไว้ใช้เวลาไปทำบุญที่วัด กลับมาก็ต้องรีบเก็บ นอกจากนั้นก็เก็บมันแข่งกันขึ้นเลข รอยขาดแย่งกันไหล”

ท่านเล่าให้ฟังอีกเยอะ สนุก ความจริงอายุของท่านตั้ง ๕๕ ปีแล้ว แต่ร่างกายยังแข็งแรงดีมาก ต่อมาเมื่อได้คาถาบทนี้มาแล้ว ด้วยความจนบีบบังคับ ท่านก็เริ่มทำสมาธิ ตอนเริ่มทำสมาธิ พอจิตเริ่มเข้าถึงอุچارสมาธิ ซึ่งจะสังเกตได้ตามนี้

ถ้าสภาพเดิมมันมีอยู่ พอจิตเข้าถึงอุچارสมาธิก็จะมีสภาพเกิดแสงสว่างขึ้นบ้าง หรือไม่อย่างนั้นก็จะมีปรากฏแสงสีขึ้น เห็นเป็นภาพหรือภาพอะไรรึตามแนวๆ อันนี้แหละคืออุچارสมาธิ

นับตั้งแต่ตอนนั้นเป็นต้นมา เงินมันเริ่มขังตัว การหาเงินคล่องขึ้น บางทีถ้าต้องการอะไรที่มันเกินวิสัยที่จะหาได้ แต่มันอยากได้ เพียงไม่กี่วันหรือ อย่างดีก็ ๓-๔ วัน จะต้องมีส่วนสตางค์พอหาซื้อของอย่างนั้นได้ และต่อมาเมื่อทำเป็นสมาธิ เงินก็เริ่มมากขึ้น

ท่านเล่าว่า มีวิธีปฏิบัติเพื่อเจริญสมาธิอีกอย่างหนึ่ง แต่ว่าห้ามพูดนะถ้ารู้ว่าเงินเกิน เวลาที่เราจะบูชาพระด้วยคาถาบทนี้ก็จบ เวลาที่จะเก็บสตางค์ให้ถือสตางค์ไว้ แล้วขึ้นลงไปในที่สำหรับเก็บ มีมันกำสตางค์อยู่แล้ว ว่าคาถาบทนี้จบ ว่าเสร็จแล้วปล่อยมือออก เป็นอันว่าใช้ได้

ทีนี้เวลาที่จะนำสตางค์มาใช้ ท่านให้หยิบสตางค์อันนั้น แต่ว่าห้ามนับเงิน แล้วว่าคาถาตามจำนวนที่เราบูชาพระ ดึงเอาเงินนั้นออกมา ถ้าเกินกว่าจำนวนที่เราต้องการ เวลาที่เราจะเก็บ เราถือว่าคาถาแบบนี้เหมือนกัน ถ้าทำแบบนี้ท่านบอกว่าเงินจะขาดที่นั่นไม่ได้เลย

ถ้าบางครั้งปริมาณเงินที่เราเก็บไว้ สมมุติว่าเป็นเงิน ๑,๐๐๐ บาท มันเป็นปีก็ เราดึงมาทั้งปี (๑,๐๐๐ บาท) แต่ปรากฏว่าเงินมันมีอีก ห้ามนำไปพูดกับคนอื่น ถ้าพูดเงินจะหด ท่านห้ามพูด

อันนี้นายห้างประยงค์เคยไปเล่าให้ฟังเหมือนกัน ท่านทำได้ดีผลตามนี้ ท่านบอกว่าท่านเบิกเงินมาจากธนาคารเดือนละหมื่น แต่รายนี้รับรองกลับถึงบ้านยังไม่ได้ใช้เงิน ต้องนำเข้าสู่เซฟก่อน ว่าคาถาบทนี้ตามแบบ เข้า

ต้นขึ้นมาก็ว่าตามแบบอีก เงินทุกปีจะต้องกินเสมอ กินทุกปีก็ หนึ่งร้อยบ้าง สองร้อยบ้าง กินอยู่ตลอดเวลา ลองคิดดูซิว่ามีธนาคารที่ไหนบ้างเขานับเงินกิน ท่านยืนยันว่าไม่มีธนาคารไหนเขานับเงินกินหรอก

แต่ที่ว่าตามปกติถ้าท่านทำแบบนี้จะต้องมีเงินกิน นายห้างประยงค์คนนี้ก็ทำเป็นฉันทนเหมือนกัน เลยถามนายห้างประยงค์ว่าท่านทำอะไร ท่านบอกว่าหลังจากที่ได้คาถาบทนี้จากหลวงพ่อบานซึ่งตอนนั้นท่านเพิ่งกลับมาจากนครศรีธรรมราช หลวงพ่อบานไปแะที่วัดสระเกษ คณะที่ ๑๑ ก็มีคนนำอาหารไปถวายท่าน เวลาท่านฉันข้าวท่านก็เล่าความเป็นมาของคาถาบทนี้ให้ฟัง คนทุกคนฟังแล้วไม่มีใครสนใจ มีแต่นายห้างประยงค์คนเดียว ซึ่งตอนหลังมีความสนใจ พอหลวงพ่อบานท่านว่าคาถาบทนี้ไปแก้ก็จดตาม

เมื่อฉันเสร็จ ให้พรเสร็จ ญาติโยมทั้งหลายก็ลากลับ แต่นายประยงค์สนใจคนเดียว ท่านก็เลยบอกว่า “เออ ดีแล้ว ‘ไอ้ลูกคนหัวปี’”

คำว่า ลูกหัวปี ก็หมายความว่า คาถาบทนี้มีคนสนใจเป็นคนแรกและก็เป็นคนเดียว ท่านบอกมาให้เอาไปลองทำ แล้วท่านก็บอกรายละเอียดในการทำให้ฟัง แล้วก็ตั้งว่า

“ถ้าเอ็งทำสองปีไม่มีผล หลวงพ่อจะไม่สอนใครเลย”

ตอนนั้นท่านให้นายห้างประยงค์ทดลองทำก่อน ที่ไหนได้ ผลปรากฏว่าพอครบ ๒ ปี นายห้างประยงค์ก็ไปที่วัด ไปเล่าให้ฟังบอกว่า

“เมื่อก่อนนี้ครับ ก่อนที่ผมจะได้คาถาบทนี้ไป ถ้าเดือนไหนห้างผมขายของได้กำไรถึงสองร้อยบาท (สองร้อยบาทเป็นกำไรสุทธินะ) เดือนนั้นสองคนผิวเมียนอนไม่หลับ ดีใจ”

ก็เลยถามท่านว่า “เวลานี้ล่ะ เป็นอย่างไรบ้าง”

ท่านบอกว่า “แหม..หมื่นนึงยังเฉยๆ เลยครับ”

ต่อมาหลวงพ่อบานท่านก็ให้นายห้างประยงค์ออกstadงค์สร้างวัดเขาสะพานาค นายห้างประยงค์ถามว่า

“จะเอาเงินเท่าไรจึงจะพอครับ”

ท่านบอก “ทำไปเรื่อยๆ มีเงินเป็นทุนสำรองไว้ประมาณ ๒ หมื่นบาท”

หลวงพ่อบานตั้งว่า “ถ้าเอ็งจะเอาเงินไหนไปเป็นทุนสำรอง เอ็งเอาเงินนั้นมาให้พ่อก่อนนะ”

แล้วนายห้างประยงค์ก็เอาเงินมาให้หลวงพ่อบาน แทนที่หลวงพ่อบานจะเอาไว้ ท่านก็เอาเงินจำนวนนี้มาเสกด้วยคาถาวิระชะโยอีก ๗ คิน และท่านก็สั่งให้เอาเงินนั้นกลับไป

ท่านตั้งว่า “ถ้าเวลาที่พ่อสั่งก็เอามาให้ เอ็งเอาเงินกองนี้นะ ห้ามเอากองอื่น”

เวลาที่ท่านสั่งให้เอาเงินมา เขาก็เอาเงินกองนั้นแหละมาให้ หยิบเข้าหยิบออกอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งสร้างวัดเขาสะพานาคเสร็จเงินยังเหลือ ๒ หมื่น

แหม..คนแบบนี้ช่วยจัด ที่ว่าช่วยเพราะอะไรรู้ไหม ก็ช่วยตรงที่ไม่รู้จักคำว่าจน ใจละ เงินหมดไม่เป็น

ต่อมาเราก็ขอลงไปถามท่านว่า “มันเป็นอย่างไร”

นายห้างประยงค์บอกว่า “หลวงพ่อบานท่านตั้งไว้ว่า ก่อนจะหยิบก็ต้องว่าคาถาบทนี้เท่านั้นจบ เวลาเก็บก็ต้องว่าจำนวนเท่ากัน”

ท่านทำตามหลวงพ่อบานสั่งหมด ตอนเช้าตื่นขึ้นมา ท่านจะต้องทำเป็นสมาธิก่อน แล้วถึงใส่บาตร ก่อนไปก็สวดมนต์ด้วยคาถาบทนี้ ยามว่างตอนนั่งรถไปทำงานท่านก็ว่าคาถาบทนี้ไป เมื่อจิตมันว่างมันก็เป็นฉันทน พอตอนเย็นกลับบ้านอาบน้ำเสร็จรับประทานอาหารเสร็จ ทำสมาธิพักหนึ่งก่อน และก่อนจะนอนถ้าไม่ปวดเมื่อยท่านก็นั่งทำสมาธิ ถ้าปวดเมื่อยก็นอนว่าจนหลับไป

นายห้างประยงค์บอกว่า ตั้งแต่จิตเริ่มเข้าถึงอุปจารสมาธิจะเห็นพระพุทธรเจ้าบ้าง พระสงฆ์บ้าง นับตั้งแต่ตอนนั้นเป็นต้นมาเงินค้ำเรือหลาย ก็มีวาระแรกที่เงินค้ำมากเกินไป สองคนผิวเมียเกือบทะเลาะกัน ต่างคนต่างหว่าเอาเงินไปซุกไว้

เมียบอกว่า “ทำไมคุณเอาเงินมาไว้แล้วไม่บอกฉัน”

นายห้างประยงค์บอก “ฉันไม่เคยเก็บเงิน เธอเป็นคนเก็บ เธอเป็นคนเอามาไว้แล้วทำไมถึงไม่จำ”

ไล่ไปไล่มา นึกถึงผลของคาถาบทนี้ได้ คิดว่าน่ากลัวจะเป็นผลของการทำคาถาบทนี้แน่ๆ เพราะหลวงพ่อบานท่านสั่งว่า ถ้าผลเกิดขึ้นมาแล้วอย่าไว้วางใจ ต่างคนต่างนึกขึ้นมา ได้ก็เลยเงียบ

จำไว้นะ ทุกคนที่ได้คาถาบทนี้ไปแล้ว ควรท่องคาถานี้ให้ชิน แล้วก็ทำสมาธิเหมือนๆ กับที่เราทำนี้แหละ ผลมันเท่ากัน ผลที่เราจะพึงได้รับก็คือ จิตเป็นสมาธิ และกึ่งสตาบิลจะขังตัว คือไม่ขาดมือ

คาถาเงินล้าน

ตั้งนะโม ๓ จบ

สัมปชิตถามิ

นาสังสิโม

พรหม อะ มะทาเตวา อัปเพยักขา ปะรายังคิ

(คาถาบังคับอุปสรรค)

พรหม อะ มะทาเตวา อะภิสภา ภาชะคุ เม

(คาถาเงินแสน)

มะทาบุญญโย มะทาสาโร ภาชะคุ เม

(คาถาอายุไม่ขาดสาย)

มิเตพาทุหะติ

(คาถาเงินล้าน)

พุทธะมะอะอุ นะโมพุทธายะ วิระหะโย วิระโคณยัง วิระหิงสา วิระทาสิ

วิระทาสา วิระติตติโย พุทธังคะ มะนิมมะ พุทธังคะ สทา โทม

(คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า)

สัมปชิตถามิ

(คาถาส่งอายุให้ได้รับชีวิต)

เพ็ง เพ็ง พา พา หา หา ฮา ฮา

(บูชา ๙ จบต่อคาถาตั้งองค์ทั้งหมด)

พระราชพรหมยาน (หลวงปู่ฤาษีลิงดำ)

วัดท่าซุง อ.อุทัยธานี

คำอธิบาย

หลวงพ่อดีคาถาบทเหล่านี้โดยตรงจากองค์สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ๒๕๑๗ เป็นเวลา ๔ ปีจึงจะได้ครบถ้วน ท่านบอกว่าคาถาที่ได้จากกรรมฐานเขาจะไม่บอกใคร เมื่อวันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๗ เวลา ๒๓.๕๘ น. องค์สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้อนุญาตให้ลูกหลาน และพุทธบริษัทใช้ได้เป็นสาธารณะ เพื่อช่วยบรรเทาภาวะเศรษฐกิจที่ย่ำแย่ อีกทั้งการก่อสร้างของวัดท่าซุงจะต้องเร่งรัดให้เสร็จทันฉลองวัดในปี ๒๕๓๒ จึงจำเป็นที่จะต้องใช้คาถาเหล่านี้ช่วย เพื่อพุทธบริษัทและลูกหลานของหลวงพ่อดีมีความคล่องตัวยิ่งขึ้น

คาถา "นาสังสิโม" หลวงพ่อให้ท่องเพิ่มเติมเมื่อปี ๓๒

คาถา "เพ็ง เพ็ง พา พา หา หา ฮา ฮา" พระปัจเจกพุทธเจ้ามาบอกหลวงพ่อดีเมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๓ เป็นภาษาโบราณ แต่เทียบกับภาษาไทยอ่านได้แบบนี้ เป็นคาถามหาลาภ มีผลยิ่งใหญ่มาก

(อธิษฐานภาวนาการลาภ ธรรมวิโมกข์)